



คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๒๑๓/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๑๗ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลจังหวัดลำปาง

หมายเลขดำที่ ผบ.๑๒๒/๒๕๖๑

ระหว่าง { นายกิตติพงษ์ ตันจันกุล โจทก์
บริษัทไทยปีที่ซี เทรดิง จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๓ คน จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ประกอบธุรกิจจำหน่ายและให้เช่าเครื่องคอมพิวเตอร์ มีจำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ โจทก์ต้องการลงทุนเกี่ยวกับการถอดรหัสเพื่อหาเงินดิจิตอล (บิทคอยน์) จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันอ้างว่ามีเครื่องคอมพิวเตอร์ที่สามารถถอดรหัสเพื่อหาเงินดิจิตอลได้ตามความต้องการของโจทก์ โจทก์หลงเชื่อจึงสั่งซื้อเครื่องถอดรหัส ๑ เครื่อง จากจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ราคา ๖๒,๗๐๐ บาท โดยโจทก์โอนเงินให้ไปยังบัญชีธนาคารของจำเลยที่ ๓ ตามที่ได้รับแจ้งจากจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ว่าเป็นหุ้นส่วนในการขายเครื่องถอดรหัสดังกล่าว แต่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่สามารถส่งมอบเครื่องถอดรหัสให้แก่โจทก์ได้ จึงเสนอให้โจทก์เช่าเครื่องถอดรหัสรุ่นอื่นแทนจำนวน ๕ เครื่อง ราคาเครื่องละ ๔๐,๐๐๐ บาท โจทก์เห็นว่าถ้าใช้งานเครื่องถอดรหัส ๕ เครื่องจะทำให้ได้ผลตอบแทนที่ดีกว่าจึงตกลงและโอนเงินเข้าบัญชีจำเลยที่ ๓ อีก ๑๓๗,๓๐๐ บาท แต่จำเลยทั้งสามไม่ส่งมอบเครื่องถอดรหัสให้แก่โจทก์ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ไม่สามารถใช้เครื่องถอดรหัสหาเงินดิจิตอลซึ่งจะได้ผลตอบแทนไม่ต่ำกว่าเดือนละ ๕๐,๐๐๐ บาท ขอให้บังคับจำเลยทั้งสามคืนเงินค่าเช่าเครื่องและชำระค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์

ศาลจังหวัดลำปางส่งคดีให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ โจทก์อ้างตามคำฟ้องว่า จำเลยทั้งสาม ร่วมกันประกอบการค้าเครื่องคอมพิวเตอร์และขายเครื่องถอดรหัสให้แก่โจทก์ตามทางการค้าปกติของตน ต่อมาจำเลยทั้งสามเสนอให้โจทก์เช่าเครื่องถอดรหัสรุ่นอื่นแทนซึ่งตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ คำว่าซื้อและขาย หมายความว่ารวมถึง เช่าและให้เช่าด้วย จำเลยทั้งสามจึงอยู่ในฐานะผู้ขายและเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามบทบัญญัติดังกล่าว ส่วนโจทก์แม้เป็นผู้เช่าและอยู่ในฐานะผู้ซื้อนั้น ได้ความว่าโจทก์ต้องการเช่าเครื่องถอดรหัสเพื่อนำไปใช้ในการหาเงินดิจิทัลซึ่งมีมูลค่าคำนวณเป็นเงินได้ สอดคล้องกับที่โจทก์เรียกค่าเสียหายคำนวณเป็นเงินบาท อันเป็นการแสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจจากเครื่องถอดรหัสที่เช่า โจทก์จึงมิใช่ผู้บริโภค แต่อยู่ในฐานะผู้ประกอบการเช่นเดียวกันตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามคืนเงินและชำระค่าเสียหายในมูลตามฟ้อง จึงมิใช่คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๒) ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค

